

L'ESQUELET DE MARBRE

L'ARBRE DE LA VIDA

Un enorme campanar a la vora del camí. Flors grogues, trompetes de cinc puntes. Però, silenci. Les fulles: ovalades i verdes com un ovni que acaba d'atropellar una multitud de marcians. Malgrat posseir uns panells solars tan tendres, la rigidesa del seu fi tronc conferia a aquell xicotet arbre un port excepcional entre els secs arbustos.

Em vaig quedar paralitzat mirant aquella planta. El passeig per desconnectar s'havia convertit en una reflexió constant. No podia llevar-me del cap el que acabava de passar. Imatges d'hores arrere tornaven a la meua memòria més nítides fins i tot que el que vaig veure. Un dia horrible, sens dubte.

Així i tot, el cel evitava sincronitzar-se amb el meu estat d'ànim. No hi havia cap núvol i el sol radiava sense parar. El vent bressolava les silencioses campanes de l'arbre de manera suau i rítmica. Desgraciadament, la música dels estams tan sols era audible per a les abelles, ja que les xitxarres dominaven l'estadi amb el so de la *vuvuzela*. No feia calor, ni tampoc fred, ni queia pluja per a alimentar als espinosos i tesos arbustos que atacaven com a mosquits les meues cames nues. Potser prompte la meua pell es cobrira de la tradicional granellada que em visitava als dies de muntanya.

Prop d'aquella catedral de flors grogues es trobaven els bancals que grimpaven per la muntanya. Els més alts havien sigut colonitzats per la vegetació autòctona mentre, els de baix, encara custodiaven diversos ametlers embolicats per una jaqueta d'aspra escorça. Una guerra de l'agricultor contra la muntanya per a arrapar el major terreny possible. Algunes parcel·les tan sols eren poblades per un ametler; una faena construir tan enormes marges per a un trist tronc. Semblava valdre la pena l'esforç, ja que el sòl estava ben pentinat i la mala herba havia sigut decapitada recentment.

Sobre les velles roques del marge creixia una pústula taronja i blanca provocada pels líquens. Tot espai, per xicotet que fora, era una oportunitat per a la vida. La natura no solia deixar zones sense pintar al llenç de la terra; li agradava repassar els traços i acolorir l'acrílic tan prompte com se secava. En la fissura d'una roca, on havia entrat poc més que arena de calitja, un vell pi en miniatura teixia l'aire amb les seues xicotetes agulles.

Entre la vegetació també hi havia espai pels éssers inanimats. Jo, xicotetes traces de marbre roig i un cartell que deia: «Prohibit agafar caragols». El turisme massificat no havia arribat encara a aquell camí, massa allunyat de la comoditat del xalet amb piscina.

A l'altre costat del barranc, una muntanya en paral·lel a sa germana havia sigut bombardejada i acoltellada fins als intestins i els seus excrements s'havien llançat vessant a baix. Una hemorràgia vermella era tot el que quedava de l'abandonada pedrera. Jo havia anat de jove a inspeccionar aquell lloc (explorar els cims era el més semblant a viatjar que havia experimentat). Procurant no perdre'm, vaig pujar la muntanya i em vaig delectar amb un paisatge digne de les millors distopies. Un escenari Lovecraftià, silencios i replet de bèsties. Els clots formats per la dinamita em semblaven amfiteatres on, en una època més borrosa i llunyana encara que la meua joventut, les lluites i els sacrificis dels enigmàtics constructors havien tenyit la roca amb una sang que penetrava, que brollava pels talls de la serra.

Després d'aquell llarg bloqueig vaig decidir avançar. Com era costum en mi, vaig agafar una branca llenyosa de l'arbre més pròxim i vaig col·locar-me-la a la boca. L'amargor de l'arbre de les campanes grogues quasi em va fer escopir la fusta. El sabor anava compassat amb el meu dia, així que no hi havia un altre aliment més indicat. Ansiós, recordant tot el que havia passat, vaig mastegar el pal amb més força. L'amargor es va fer més forta i vaig accelerar la marxa.

El camí es va convertir en una fina senda que zigzaguejava pel vessant de la muntanya. Era tan tènue que hi havia moments en què s'esvaïa i tornava a nàixer metres més enllà. No hi havia marques de petjades humanes recents. Potser perquè la terra sempre estava massa seca o perquè la major part del trajecte eren roques hàbilment erosionades per tots els elements. O potser els únics conductors en aquella autopista foren senglars, que buscaven amb ànsia algun brot tendre. Qualsevol cosa menys un arbre amarg.

Cada vegada estava més cansat. Sentia que el pendent era de noranta graus i així i tot anava augmentant. Després del que havia passat, em negava a pensar que la meua edat era el que m'impedia avançar per aquella muntanya tan coneguda. Antany, quan ni un pi adornava el vessant, pujava sense descansar i sense una gota d'aigua durant tota la jornada. Ara, baix d'un dels ja nombrosos basars d'agulles, esperava que el meu alè tornara contemplant als seus estranys habitants.

A la copa del pi, uns pegots d'esperma eren el bressol d'uns ordenats i verdosos espermatozoides. De bosses filamentoses naixia una interminable filera de tòxics cucs. El millor era no tocar-los, ni menjar-los, ni abraçar-los.

Encara em sentia molt jove, no tenia pensat morir prompte. El trenet de peluts cimbells anava a la meua cerca (un d'ells s'havia separat del grup i pessigollejava la meua natja esquerra). Terroritzat, vaig sacsejar la cama perquè s'enlairara. Va ser inútil, tan sols vaig aconseguir l'aparició d'un dolor punxant en el maluc. A la desesperada, vaig agafar una xicoteta pedra calcària del sòl i vaig apunyalar al cuc hàbilment perquè caiguera a terra. Malgrat l'esforç, una taca verda va tintar les capes altes de la tela dels meus *shorts*. Baix, l'assetjador havia explotat i les seues verdes vísceres s'escampaven en totes direccions. Encara hi havia moviment en aquell cuc: es retorçava d'esquerra a dreta mentalitzant-se per a rebre la mort (era molt jove, no tenia pensat morir hui). La processó va seguir el seu camí, era Divendres Sant per a tots els artròpodes.

Vaig deixar arrere l'ombra del pi i, amb el pal encara en la boca, vaig continuar el meu camí. Però, abans d'anar-me'n em vaig adonar d'un xicotet detall a la base del tronc. Un petit bolet aflorava entre les agulles en descomposició. El matalàs putrefacte era l'habitatge perfecte per a les hifes del fong. No vaig mirar massa a aquell paraigua en creixement. El cel era clar encara, no em feia falta. Desconeixia la toxicitat d'aqueix bolet, preferia no arriscar-me a agafar-lo. No tenia pensat morir encara.

L'amargor continuava present. Encara que s'havia esvaït tan sols una mica, era més suportable. Com el cafè al matí, l'astringent gust era el preu a pagar per estar despert i alerta durant aquell viatge.

La grava em feia esvarar, els arbustos punyien la meua pell, les gramínies em provocaven una lleugera granellada, el sol començava a enrogir el meu pàl·lid bescoll. Així i tot, vaig continuar a poc a poc la marxa. M'estava començant a marejar i a sentir realment malament. Però, havia d'avançar. No podia acceptar la idea que la vellesa era la causa del meu esgotament.